

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/187/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118284230
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118284230.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: Z. I. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S. G. XXXX/XX, XXX XX G. G., štátny občan SR, v konaní právne zast. JUDr. Ondrejom Zacharom, advokátom, so sídlom 1. mája 1018/81, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 42 069 599, proti žalovanému: F. Z. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S. XXXX/X, XXX XX G. G., štátny občan SR, o zaplatenie 1.953,24 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19C/99/2018 - 94 zo dňa 28. 05. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19C/99/2018 - 94 zo dňa 28. 05. 2019 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.953,24 Eur v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.) a o trovách rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalobcu (výrok II.). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal zistené, že žalobca a žalovaný postupne medzi sebou uzatvárali pôžičky 1/ až 9/, a to v časovom období od roku 2012 až 2014. Ďalej zo žalobcom predloženého písomného uznania dlhu súd mal za zistené, že dňa 22. 12. 2016 žalovaný ako dlžník podpísal uznanie dlhu čo do dôvodov a výšky voči žalobcovi ako veriteľovi s tým, že výška uznaného dlhu bola špecifikovaná ako istina v sume 5.250,- Eur. Ako dôvod vzniku dlhu bolo uvedených 9 peňažných pôžičiek, a to 1/ pôžička zo dňa 25. 07. 2012 vo výške 100,- Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 2/ pôžička zo dňa 15. 05. 2012 vo výške 2.000,- Eur s termínom vrátenia do 30. 06. 2012, 3/ pôžička zo dňa 16. 08. 2012 vo výške 1.300,00 Eur s termínom splatenia dlhu 14 dní od poskytnutia pôžičky, 4/ pôžička zo dňa 10. 10. 2012 vo výške 300,- Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 5/ pôžička zo dňa 15. 10. 2012 vo výške 50,- Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 6/ pôžička zo dňa 01. 03. 2013 vo výške 150,- Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 7/ pôžička zo dňa 26. 09. 2013 vo výške 300,- Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 8/ pôžička zo dňa 16. 01. 2014 vo výške 50,- Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 9/ pôžička zo dňa 08. 08. 2014 vo výške 1.700,- Eur s termínom splatenia dlhu 14 dní od poskytnutia pôžičky, z ktorej 700,- Eur bolo vrátené a zostávalo k vráteniu 1.000,- Eur. Medzi stranami nebolo sporné, že všetky uvedené pôžičky boli medzi stranami uzatvorené len v ústnej forme, čo na

platnosť zmluvy o pôžičke nemá vplyv. Dátumy v danom prípade žalovaný nespochybnil. Zo žalovaným podpísaného uznania dlhu ďalej vyplýva, že žalovaný ako dlžník si bol vedomý tej skutočnosti, že dlh titulom pôžičiek č. 1/ až 7/ je premlčaný, čo žalovaný viackrát zdôraznil aj v rámci jeho prednesu na pojednávaní. Zároveň sa žalovaný ako dlžník zaviazal uhradiť dlh jednorazovo najneskôr do 15. 02. 2017 v hotovosti v mieste bydliska veriteľa s tým, že uznaním dlhu nie je dotknutý nárok veriteľa požadovať od dlžníka nároky vzniknuté pred podpisom predmetného uznania dlhu. Medzi stranami ďalej nebolo sporné ani to, že žalovaný uhradil žalobcovi dňa 03. 04. 2018 sumu 5.500,- Eur, z ktorej suma 5.250,- Eur bola započítaná na istinu pôžičiek a suma 250,- Eur na zákonné úroky z omeškania. Spor medzi stranami však spočíval v otázke splatnosti predmetných pôžičiek, keď žalobca tvrdil, že splatnosť pôžičiek nastala tak, ako je uvedená v písomnom uznaní dlhu. Predmetom konania sú tak kapitalizované zákonné úroky počítané od dátumu splatnosti jednotlivých pôžičiek uvedeného v uznaní dlhu. Súd prvej inštancie v súdnej veci poukázal na ust. § 657 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a ust. § 517 ods. 2 OZ spolu s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995, upravujúce výšku úrokov z omeškania vyplývajúcej zo zákona. Súd prvej inštancie konštatoval, že nemal pochybnosti o splatnosti pôžičiek č. 1/ až 9/, tak ako táto bola špecifikovaná v písomnom uznaní dlhu. Pokiaľ žalovaný tvrdil niečo iné, súd prvej inštancie konštatoval, že v danom smere neunesol dôkazné bremeno a na podporu svojich tvrdení súdu nepredložil ani neoznačil žiadny dôkaz. Pokiaľ žalovaný na pojednávaní v rámci návrhov na doplnenie dokazovania len vo všeobecnosti uvádzal, že žiada, aby žalobca preukázal, že termín vrátenia bol iný ako konečný termín 15. 02. 2017, súd uviedol, že keďže žalobca listinným dôkazom - písomným uznaním dlhu, podpísaným zo strany žalovaného, preukázal dobu splatnosti jednotlivých pôžičiek, bolo zodpovednosťou žalovaného, aby súdu predložil na preukázanie svojich tvrdení dôkazy, ktoré potvrdzujú všetky skutočnosti prezentované v rámci jeho procesnej obrany nevyhnutných pre vyhlásenie zamietavého rozsudku. Vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného o tom, že termín, od ktorého bol v omeškaní s vrátením dlhu, je deň 15. 02. 2017, ktorý je z jeho strany podpísaný, súd uviedol, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, avšak uznaním dlhu však nevzniká medzi stranami nový záväzkový vzťah, ani sa nenahrádza pôvodný záväzok, t. j. nemení sa ani pôvodne dohodnutá doba splatnosti pôžičiek č. 1/ až 9/. Preto v tomto smere súd vyhodnotil obranu žalovaného ako nedôvodnú. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku, t. j. vrátením peňažných pôžičiek v dobe ich splatnosti, ktorá bola žalobcom preukázaná písomným uznaním dlhu zo strany žalovaného, vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania, a to v celkovej výške 2.203,24 Eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že z úhrady žalovaného realizovanej v celkovej sume 5.500,- Eur dňa 03. 04. 2018 bola suma 250,- Eur započítaná na úhradu kapitalizovaných úrokov z omeškania, celková dlžná suma kapitalizovaných úrokov z omeškania tak predstavuje sumu 1.953,24 Eur. Preto súd, vychádzajúc z ustanovenia § 517 ods. 2 OZ, priznal žalobcovi kapitalizované úroky z omeškania v požadovanej výške, nakoľko tieto boli uplatnené v súlade s ustanovením § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný bez konkretizácie odvolacích dôvodov podľa § 365 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V podanom odvolaní uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 22. 12. 2016 dlžník uznal záväzok vo výške 5.250,- Eur, ktorý vkladom na účet veriteľa i zaplatil, a to dňa 03. 04. 2018 oproti písomne dohodnutému termínu 15. 02. 2017 a z toho dôvodu zaplatil žalovaný o 250,- Eur viac ako úroky z omeškania (dokopy 5.500,- Eur). Dohoda o splatnosti je vlastne nová záväzku, ktorý pôvodne nebol dohodnutý písomnou formou. Žalovaný uviedol, že keďže neexistuje dôkaz o dátumoch splatnosti pôvodných záväzkov (dlhu celkom 5.250,- Eur), jediným relevantným dôkazom je dátum 15. 02. 2017, ktorý si stanovili pri uznaní záväzku. V danom prípade nie je možné uznať záväzok, o ktorom nevedel, t. j. dátumy splatnosti, ktoré uznal veriteľovi súd. Keďže dátumy splatnosti stanovené neboli, vychádzal dlžník z logiky, že dlh je premlčaný, pretože dni, kedy pôžičky boli poskytnuté, sú už po dobe premlčania. Tvrdenie veriteľa, že pôvodné pôžičky boli poskytnuté vždy na dobu 14 dní namieta a vyvracia tá skutočnosť, že prvá pôžička bola poskytnutá dňa 25. 07. 2012 a posledná dňa 08. 08. 2014. Je preto otázne, prečo by veriteľ poskytoval ďalšie pôžičky, pokiaľ by dlžník nesplácal do 14 dní. Odvolateľ ako dlžník od začiatku tvrdil, a tak to bolo s veriteľom i dohodnuté, že záväzok splatí z príjmu od F. G. P., voči ktorému viedol exekúciu vo výške 126.000,- Eur, o ktorej v plnom rozsahu veriteľ vedel. To bola pôvodná ústne dohodnutá doba splatnosti, t. j. bez fixného dátumu. K podpísaniu uznania záväzku zo dňa 22. 12. 2016 došlo zo strany dlžníka dobrovoľne, až po náhlejši smrti P., a to pre právnu istotu veriteľa. Okresný súd odmietol požiadavku, aby veriteľ preukázal dátumy splatnosti podľa jeho tvrdení a naopak dôkazné bremeno previedol na stranu žalovaného. Z tohto je zrejmé, že dôkazné bremeno neunesol veriteľ, keďže neexistuje dôkaz o splatnosti jednotlivých pôžičiek a jediným relevantným dátumom

je dátum 15. 02. 2017 dohodnutý pri uznaní dlhu. S poukazom na uvedené dôvody odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

3. Odvolanie žalovaného bolo doručené právnemu zástupcovi žalobcu dňa 18. 07. 2019.

4. Podaním doručeným súdu prvej inštancie elektronicky dňa 01. 08. 2019 sa k odvolaniu žalovaného vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Odvolanie žalovaného považuje v celom rozsahu za nedôvodné a plne sa stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie. Žalobca v predmetnej veci preukazoval dôvodnosť ním uplatneného nároku písomným uznaním dlhu zo dňa 22. 12. 2016, ktoré z procesného hľadiska poskytuje veriteľovi nesporný právny základ pri vymáhaní jeho pohľadávky, pričom zakladá právnu domnienku, že dlh v dobe uznania existoval a táto domnienka je vyvrátiteľná dôkazom opaku. Procesným dôsledkom uznania dlhu je pritom presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka, teda na žalovaného. Ak žalovaný v podanom odvolaní namieta, že nemohol uznať záväzok, o ktorom nevedel, je na strane žalovaného, aby relevantným spôsobom preukázal, že záväzok vyplývajúci z uznania dlhu zo dňa 22. 12. 2016 neexistoval. Žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátil ani nepoprel existenciu jeho záväzku voči žalobcovi, práve naopak, existenciu tohto záväzku potvrdil, pričom uvedené vyplýva aj z bodu 2 podaného odvolania. Žalobca má tak za to, že žalovaný vlastné dôkazné bremeno neuniesol. Námietky žalovaného o neexistencii splatnosti jednotlivých pôžičiek sú v tomto kontexte právne irelevantné, a to najmä z dôvodu, že v čase podpisu uznania dlhu, t.j. dňa 22. 12. 2016 žalovaný mal možnosť oboznámiť sa s obsahom listiny označenej ako „Uznanie dlhu“ a v prípade, že by s jej obsahom nesúhlasil, mal možnosť ju nepodpísať. Navyiac žalovaný sám v bode č. 9 odvolania potvrdzuje, že mal vedomosť o tom, že pôžičky, ktoré sú predmetom uznania dlhu zo dňa 22. 12. 2016 sú premlčané. Čo sa týka prípadných návrhov žalovaného, aby veriteľ preukazoval dátumy splatnosti jednotlivých pôžičiek, tu sa žalobca plne stotožňuje s odôvodnením súdneho rozhodnutia obsahnutým pod bodom č. 21. Žalobca vlastné dôkazné bremeno uniesol, preukázal dôvodnosť ním uplatneného nároku predložením uznania dlhu zo dňa 22. 12. 2016. Ak aj bola v uznaní dlhu dojednaná dodatočná lehotá na plnenie, žalobca je toho názoru, že táto má význam len čo do otázky plynutia novej desaťročnej objektívnej OZ. Žalobca má tak za to, že súd prvej inštancie sa s predmetnou vecou skutkovo a právne riadne vysporiadal, svoje rozhodnutie riadne a náležite odôvodnil, a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo doručené žalovanému na vyjadrenie dňom 27. 08. 2019 s možnosťou v lehote 10 dní sa k vyjadreniu žalobcu vyjadriť.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

7. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním žalovaného postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

8. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Na základe podaného odvolania žalovaného tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa s

rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správny skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

11. Nad rámec uvedeného a osobitne k jednotlivým odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva k veci nasledovné:

12. V podanom odvolaní žalovaný tvrdí, že „nie je možné uznať záväzok, o ktorom som nevedel, t. j. dátumy splatnosti, ktoré uznal veriteľovi súd“. Ďalej namietal, že „keďže dátumy splatnosti stanovené neboli, vychádzal dlžník z logiky, že dlh je premlčaný, pretože dni, kedy pôžičky boli poskytnuté, sú už po dobe premlčania“. Takisto žalovaný namietal, že by pôvodné pôžičky boli dohodnuté, resp. poskytnuté na dobu 14 dní, nakoľko by bolo nelogické, že veriteľ by poskytoval i ďalšie pôžičky až do roku 2014, pokiaľ by neboli riadne splnené pôžičky poskytnuté v roku 2012, konkrétne napríklad pôžička zo dňa 25. 07. 2012. I v podanom odvolaní žalovaný zastáva svoje tvrdenie o tom, že splatnosti jednotlivých pôžičiek dohodnuté neboli a v tomto smere žalobca svoje tvrdenie nepreukázal.

13. Odvolací súd však tak, ako súd prvej inštancie, poukazuje na v spise nachádzajúce sa uznanie dlhu žalovaného, ako dlžníka zo dňa 22. 12. 2016, ktoré žalovaný nerozporoval, jeho podpísanie nenamietal v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v podanom odvolaní sám potvrdzuje, že uvedené uznanie dlhu podpísal. V takomto prejave vôle žalovaného ako dlžníka sú položkovito uvedené pôžičky odo dňa 25. 07. 2012 až do pôžičky č. 9/ poskytnutej dňa 08. 08. 2014, pričom pri každej z pôžičiek osobitne je uvedený termín vrátenia 14 dní (okrem pôžičky č. 2/ zo dňa 15. 05. 2012, kde je uvedený termín vrátenia dňa 30. 06. 2012). Žalovaný prehlásením, ktoré sa nachádza v závere uvedeného uznania dlhu prehlásil, že uvedené rozhodnutie urobil slobodne bez akéhokoľvek nátlaku, zrozumiteľne a vážne s cieľom usporiadať si svoje finančné záväzky voči veriteľovi. Uvedené je podpísané dlžníkom (žalovaným) dňom 22. 12. 2016, pričom podpis, resp. podpísanie uznania dlhu nie je rozporované zo strany žalovaného ani v štádiu odvolacieho konania. Z uvedeného tak vyplýva a odôvodnene možno predpokladať, že žalovaný sa s obsahom podpisovaného vyhlásenia - uznania dlhu i skutočne oboznámil a na znak súhlasu so skutočnosťami a podmienkami plnenia tam uvedenými, uznanie dlhu podpísal. V žiadnej časti žalovaný uznanie dlhu nenamietal, ani takéto uznanie nevykonal s akýmikoľvek výhradami, a preto žalobca predložením takéhoto listinného dôkazu súdu dostatočne preukázal, že žalovaný uznáva svoj záväzok pozostávajúci z 9 čiastkových pôžičiek čo do dôvodu i výšky a zároveň bol žalovaný uzrozmienený s dátumom splatnosti jednotlivých pôžičiek v uznaní dlhu obsiahnutých, uvedené akceptoval, pričom prejav akceptácie je vyjadrený podpisom samotného dlžníka. Možno tak uzavrieť, že žalobca svoje tvrdenie podporil v otázke splatnosti jednotlivých pôžičiek predložením listinného dôkazu uznania dlhu, v ktorej sa splatnosť jednotlivých pôžičiek rieši celkom exaktne (do 14 dní od poskytnutia jednotlivých pôžičiek), pričom na totožnej listine je zachytený i prejav súhlasu dlžníka, v danom spore žalovaného.

14. Nemôže preto obstať tvrdenie žalovaného, že o dátumoch splatnosti nevedel, resp. že tieto neboli dohodnuté, nakoľko podpis dlžníka na uznaní dlhu s obsiahnutými splatnosťami jednotlivých pôžičiek preukazuje opak. Nemožno preto prisvedčiť odvolacej námietke obsiahnutej v odvolaní žalovaného, že okresný súd odmietol požiadavku, aby veriteľ preukázal dátumy splatnosti podľa jeho tvrdení, nakoľko veriteľ predložením uznania dlhu dlžníka už preukázal dátumy splatnosti jednotlivých pôžičiek, ktoré žalovaný nerozporoval, tieto akceptoval, čo potvrdil podpísaním listiny uznania dlhu, tak ako bolo obsahovo koncipované. Odvolací súd osobitne poukazuje na poslednú vetu záverečného ustanovenia uznania dlhu zo dňa 22. 12. 2016: „Týmto uznaním dlhu nie je dotknutý nárok veriteľa požadovať od dlžníka nároky vzniknuté pred podpisom tohto uznania dlhu.“. Z uvedeného vyplýva, že takýmito nárokmi je nutné rozumieť i príslušenstvo uznanej pohľadávky, t. j. okrem iného i úroky z omeškania. Pre úplnosť je taktiež nutné uviesť, že v danom prípade sa nejedná o zmluvné, resp. dohodnuté úroky z omeškania, nie je spor v súdnej veci o tom, že tieto medzi stranami dohodnuté neboli. Predmetom konania sú zákonné úroky z omeškania, ktoré prináležia každému veriteľovi priamo zo zákona a nie je potrebné osobitná dohoda o nich. Tak tomu je i v danom prípade, kedy sa dlžník dostal do omeškania s plnením v zmysle žalobcom preukázaných dátumov splatnosti jednotlivých plnení, a preto zo zákona, konkrétne z ust. § 517 ods. 2 OZ, ktorý upravuje samotný základ nároku úrokov z omeškania, keď ustanovuje, že ak

ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania.

15. Pokiaľ sa týka určenia výšky úrokov z omeškania, tu odkazuje zákon na vykonávací právny predpis; konkrétne výšku úrokov z omeškania v rozhodujúcom období, upravuje § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorého znenie je k aktuálnej výške úrokov z omeškania potrebné sledovať a aplikovať ku dňu vzniku omeškania, nakoľko výška úrokov z omeškania sa v percentuálnych bodoch odvíja od úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky - aktuálnej, platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

16. Z už uvedených dôvodov neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného, že neexistuje dôkaz o splatnosti jednotlivých pôžičiek a jediným relevantným dátumom je dátum 15. 02. 2017, dohodnutý pri uznaní dlhu. Odvolací súd opätovne zvyrazňuje, že v predmetnom uznaní dlhu boli špecifikované dátumy splatnosti každej z deviatich poskytnutých pôžičiek (s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, resp. s termínom vrátenia do 30. 06. 2012 v prípade pôžičky poskytnutej zo dňa 15. 05. 2012), pričom zároveň uznanie dlhu obsahuje ustanovenie o tom, že ak sa dlžník dostane do omeškania so zaplatením dlhu, zaväzuje sa uhradiť veriteľovi zákonný úrok z omeškania podľa zákona č. 40/1964 Zb., a to odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti dlhu až do úplného zaplatenia, pričom týmto uznaním dlhu nie je dotknutý nárok veriteľa požadovať od dlžníka nároky vzniknuté pred podpisom tohto uznania dlhu.

17. Keďže predmetným uznaním dlhu žalobca preukázal existenciu deviatich pôžičiek, preukázal dohodnuté dátumy splatnosti jednotlivých pôžičiek, pričom žalovaný uvedený dôkaz nevyvrátil predložením akéhokoľvek iného relevantného dôkazu a z týchto žalobcom predložených dôkazov vyplýva, kedy sa žalovaný ako dlžník sa dostal do omeškania, bol preto správny záver súdu prvej inštancie, keď priznal žalobcovi nárok na zákonný úrok z omeškania od prvého dňa po uplynutí splatnosti jednotlivých pôžičiek tak, ako tieto boli špecifikované v uznaní dlhu. V konaní pred súdom prvej inštancie, ani v podanom odvolaní žalovaný pritom nenamietal správnosť výšky úroku z omeškania.

18. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. potvrdil ako vecne správny.

19. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i výrok II. o trovách prvoinštančného konania, ktorým súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu (rozsudkom mu bolo súdom priznané toľko, koľko sa žalobou domáhal), možno konštatovať jeho 100 %-ný, celkový úspech v spore. Správne bolo preto rozhodnutie súdu prvej inštancie o uložení povinnosti náhrady trov konania podľa pomeru úspechu strán sporu podľa § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny i v závislom výroku II. o trovách konania.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie vo veci samej podal žalovaný, pričom v rámci odvolacieho konania tento nebol procesne úspešný ani v časti, a teda mal v odvolacom konaní v celom rozsahu úspech žalobca. Preto odvolací súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP uložil žalovanému povinnosť nahraďiť žalobcovi ako procesne úspešnej strane sporu trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže zo spisu preukázateľne vyplýva, že žalobcovi v súvislosti s odvolacím konaním trovy (právneho zastúpenia) reálne vznikli.

21. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).